

Karel Funk

VYŠŠÍ DUCHOVNÍ STUPEŇ JE VŽDY NĚCO JINÉHO, NEŽ CO SI PŘEDSTAVUJEME

1 10. 2011

Naše ego se má rádo. Ojoj, a jak. V tom je jeho podstata. A obzvláště ego duchovní nemůže sebe sama dost vynachválit, zvláště po kterémkoliv duchovním úspěchu (někdy jen domnělém). I při návratu z duchovního prožitku do běžného vědomí nás často čeká "u vrátek" s otevřenou náručí, ba vavřínovým věncem, jací jsme dobří, jak už jsme duchovní... Halasně pak sami kolem sebe poskakujeme, tleskáme, odhadujeme výši "pokroku"... A - duchovní chléb si tak měníme v kámen.

Pak se nám po něm stýská a chceme to dohnat třeba pachtěním se po jakémsi romantickém tajemnu a po vysvětleních k duchovním věcem, ke kterým jsme však stejně ještě nedospěli. Vysvětlováním a diskutováním nelze nahradit trpělivé čekání a zrání. Není-li přijímání pravd provázeno prací na své povaze, vzniká propast mezi rozumem (teorií) a éterickým (povahovým) tělem, neboť to vyčtené nemá moc ovlivňovat tvárné síly naší bytosti. Pak jsme těmi, kdo se jen znovu a znovu na vše ptají, ale odpovědi ihned rozmělní dalšími spekulacemi. Měníme se až tehdy, když se pravdy ze studia zmocňují celého našeho bytí. Nadšení z duchovních prožitků nebo vědomostí, není-li podloženo bdělým úsudkem a moralitou, je jako právě naplněný balón, kterým se užuž domníváme obletět svět, ale ve skutečnosti se kodrcáme při zemi a havarujeme o nejbližší ostnatý keříček. Na duchovno se nelze requalifikovat pouhým načtením vědomostí, absolvováním kurzů meditací nebo dotírání na přízeň andělů ani osvojením některých psychotronických či okultních praktik.

Vyšší duchovní stupeň je vždy něco jiného, než jak si ho představujeme. Naše představy bývají příliš lineární nebo vyčtené. Pokrok se děje individuálně podle výskytu našich karmických okolností a schopnosti je správně překonávat. Děje se v každé situaci novým, tvůrčím, živým hledáním. Podobně i duchovní zkoušky obyčejně vypadají jinak, než jak si je představujeme, a záleží jen na nás, zda je rozpoznáme. Meditace a modlitba v tom napomůže, ale jen v kombinaci s morálním faktorem, duchovní inteligencí a celkově harmonickým naladěním života. Každý jsme zapleten jinak a v něčem jiném a tedy se musíme vychovávat podle svého osudu a své autenticity. Představa dalšího stupně našeho vývoje nemůže být nikdy správná právě proto, že si ho představujeme z úrovně nižší. Právě v tom je naše cesta, že své úkoly musíme rozeznávat stále nově a v nových situacích. Duchovnost = ducha přítomnost. Existují samozřejmě duchovní zákonitosti a pravidla, která je dobré znát, ale touha, vůle a inteligence k jejich uskutečňování je jen na nás. Jako když jdeme členitou horskou krajinou s úbočími, vrcholy, údolími a toky a nikdy nevíme, jaký pohled a jaká cesta se nám rozklene na nejbližším výhledu. A co je vlastně produchovnění? Nechme si napovědět Rudolfem Steinerem: „Tělo a duše se odevzdávají já, aby mu sloužily; já se však odevzdává duchu, aby je naplnil. - Já žije v těle a duši; duch však žije v já. A to, co je v já z ducha, je věčné.“

Důležitým testem naší opravdovosti v životě i v modlitbě je oběť. Modlitba a oběť pracují společně. "Kde není žádné oběti, jak se nakonec ukáže, není ani žádné modlitby, a naopak. Kde je oběť infantilní sebedramatizací, bude také modlitba nepravým a operetním sebedpředváděním nebo sentimentální sebelitující introspekci. Opravdová a pokorná modlitba spojená se zralou láskou se bude nevědomky a spontánně projevovat zakořeněnou obětavostí a péčí o druhé... Oběti, které jsme si nevybrali, mají často větší cenu než ty, které jsme si sami zvolili. Zvláště v meditaci se musíme učit trpělivosti a únavné a suchopárné cestě, která nás vede někdy vyprahlými místy." (Thomas Merton). Pak je důležitá právě reakce na stavy milosti a jiných "projevů přízně" Pána. Ale pozor na duchovní pýchu. Oběť se nesmí holedbat sama sebou, svou ušlechtilostí, ani se litovat. Není-li oběť radostná a trpělivá, přestává být obětí a stává se pózou.

Radost z duchovních darů, které nám někdy Pán dává, je přirozená, ale musí být vždy prodchnuta vděčností a vědomím boží velikosti a milosti. Ač se musíme s dary učit samostatně nakládat, není nic

opravdu naše, ale vše jsme dostali jen propůjčeno pro pozemský život, a to platí i o duchovních prožitcích. Mnozí z nás si svůj vývoj "podtrhnou" už na začátku svou upovídání o duchovnu, která mnohdy ničí klíčící duchovní síly už v zárodcích. Pokud duchovní stav či prožitek pro jeho vzácnost a neobvyklost je pohlcen naším běžným myšlením nebo sdělováním, je to jako bychom nově vytvořený zárodek života rozcupovali a zkoumali pod mikroskopem. Duchovní, mystické, transcendentální stavy nejsou k ničemu, nepostupujeme-li nejprve v morální sebeočistě od stovek denních libostí, nelibostí, samolibostí, zbytečností atd. Pokud se zážitek vyskytne, je nutné o něm mlčet i před sebou (až do určitého stupně vývoje, kdy sami bezpečně poznáme, že jsou nám ústa otevřena).

Vyjde-li na louku naší vnitřní pozornosti z lesa vznešený a krásný jelen, můžeme ho buď zabít a doživotně se chlubit trofejí, nebo ho tiše a s úctou pozorovat a nechat stejně tiše odejít, aby přišel příště znovu a snad časem blíže k nám. Tak je tomu i s prací v lotosech. Je dnes oblíbeným tématem hovořit či školit o nich asi jako o kvalitě mobilů nebo typů aut, pořádat rychlokurzy o práci s nimi, nelišící se přístupem k věci od kurzů vaření nebo managementu.

Přístupujeme-li k práci s nimi s běžným chtěním jakéhosi duchovního zisku či "pokroku", experimentujeme-li zde jen ze zvědavosti a touhy po jakémisi tajemnu, pak naopak jejich vývoj podrýváme a ničíme. Pro jejich rozvoj uděláme víc, když se třeba snažíme chovat lépe k člověku, který žije dnes vedle nás, než když chtivě konáme jakási exotická, extravagantní, extatická či erotická cvičení, vzniklá před tisíci lety a tisíce kilometrů odtud pro jinak uzpůsobené lidstvo, která nám kdosi vychválil či si z nich udělal svou metodu ve stylu instant, snadno a rychle.

Na skutečné cestě se lotosová střediska (orgány astrálního a éterického těla) vyvíjí jak logickým a morálním jednáním, tak prostřednictvím ukázněných meditačních disciplín, kterými očištěné myšlení a citění vyživuje tyto naše neviditelné rašící orgány podobně, jako slunce a voda podporují růst rostliny ze semene. Jednotlivé ctnosti a schopnosti odpovídají plátkům lotosů. Tato podobnost s růstem v přírodě a s rozvíjením květů inspirovala dávné zasvěcence k pojmenování těchto orgánů jako lotosy či lotosové květy.

